

Kristijan Muck

Paolina

*V naravi je mir
in tišina,
lahko je hrum, grom,
petje škržatov,
ali šepet plašnih cvetic.
V srcu človeka
so neskončne daljave,
iz njih se oglašča radostni klic.*

Paolini ob njenem rojstvu, 10. marca 2017

*meglica razstira
svoje naročje
vijuga se izvije
zavalovi in vdihne
norčava brezkončnost
objame življenje
plane skozi sebe
v poskoke otročje*

*prešerna sekunda
razgraja med rojstvom in smrtjo
z dvigi in padci
lovi istočasje
materino petje
in starčev kašelj
vriski brez konca
so burno zavetje*

*za obrazom se tke
cvetje v zelenem
iz bodrih oči mežika veselje
blaga zavesa
šušti in se smeje
ni je ker vse je
prismuknjen prizor
ki ga večnost razkolje*

~

Pomlad

kostanjevi cveti
od trepetanja prevzeti
vzklikajo na pomladni dan
svetloba doni
osupla lepota
bridka vedrina
golta sinjino
tema se trudi zaman

~

v daljavi drhti bela os
v nji se pojavi
vrtinec
zlato kolo
krošnje kamnite
zdrvijo razkošne
srce bije
večnost zre svoje oko

foton smukne v zenico
odbije se val
z delcem žgečka konico luči
razигра se množica bitij
razdalja med soncem in luno
ponikne v telo
spreleti ga neslišni koral
mavrica nad oblaki lebdi

Poletje

iz grud prsti
predira poletni bas
jutro se hahlja
spominja se sinočnje zarje
za obzorjem
kruli ihtava vročina
glasovi utihnejo
ko izhlapi preostali čas

~

človek
brezglavo letalo
polzi čez nebo
iz popka molí
občutljivo tipalo
išče težišče
vir valovanja
ki vznemirja vesoljno telo

ptica leti
to je radost
drevo vztrepeta
v njem je radost
kamen molči
sama radost
kdor govori
prekolne blagost

Jesen

jesenski koledarji
se gugajo
v zahrbtnem vetru
zviti vase
padajo z rumenimi vrtinci
zgublajo se listi
v požrešni gravitaciji
žareči kolobarji

~

biti nekoliko zdrav
je z leti
čuden pojav
gledaš skozi svoje oči
srečaš znane ljudi
isti so kot kdaj prej
in čisto drugačni
z lasmi pokonci se jim zasmej

v veliki pisani škatli
ležim
veliko je radosti
skoraj ni žalosti
nekoč bo nekdo odprl pokrov
rekel
zdajle si umrl
moraš domov

Zima

drznost zimskih vej
in izkušnja črnega debla
izzivata
belo globino
dno dneva
na dvoboj
v katerem zmaga naj lik ali klic
ki ga bo noč izgrela

~

celica in glina
dve nerodi
štokljata med zvezdami
preštevata njihove dotike
brez pojma
da se iz smrti rodi
nešteto obrazov
nekdo iz ene oblike

moja pesem ni
šahovski problem
ali pomota
hujša je kot ugrezanje
skoz sebe tja
kjer ni me
a se neoprijemljivih bitij
in možnosti zavem

Glasovi za gore in morje

plaha pevka
biserna zora
prekrije zeleno vznožje planin
z obotavljivo tišino
vznemiri korake sinjih glasov
upogiba oranžne zastore meglic
da vzkliknejo skupaj z očaki
dan je skalnat in nov

katedrala
z modrim oblokom
dan gorske doline
v skalovju doni
macesni in smreke
orglajo z bukvami
neskončni travnik
s potjo govori

železna zarja večera
se obotavlja s svojim nastopom
ubira strune orudele gore
s škrlatnim zagrinjalom
boža tipke razdrobljenih skladov
v slutnjah in grapah
odmeva luč dneva
v temi zorí do nove zore

spočeti v magmi noči
so obstali
orkanski valovi
z njimi diha zvezdni spomin
mesečno gorovje
pošasti v njem
so rovi
v srebrni mlin

~

sinje jutro drgeta
blago morje ga vpija
utripi čakajo v nebu
da po strunah žarkov
bele note se spustijo
skozi modro opno
kontrapunkti se rodijo
v globini obnemelega srca

zjezil se je maestral
se naježil
in zagnal
zdaj je tukaj bariton
tam obenem alt
vselej sposoben objestnih šal
ni sopran in ni tenor
goli morski kralj

neverin se je utrudil
slavni bobnar
z blaznim bleskom
črnim jedrom vseh modrosti
v možnarju zelenem
zapozneli val
je zdrobil akord narave
v zlat in bel kristal

burja vabi v goste hraste
a sama s sabo klepeta
zavija v svoje se okostje
in se v morje zaleti
vonj po skalah nagne ladjo
rdeča težnost jo ulovi
divja pevka na koncu umolkne
nežno jadro trepeta

Nekoč

*neizprosna lepota
me iz dneva v dan bega
morda je v resnici
vesoljsko čudo
ki nekoč ne bo luč in niti noč
in je obenem goli zdaj človeka
njegov nekoč
od vekomaj*